

Anonymiseret version

Oversættelse

C-129/22 – 1

Sag C-129/22

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

24. februar 2022

Forelæggende ret:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Tyskland)

Afgørelse af:

21. februar 2022

Sagsøger:

EF

Sagsøgt:

Stadt Offenbach am Main

[udelades]

**VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT (forvaltningsdomstolen i
Darmstadt)**

KENDELSE

I den forvaltningsretlige sag

EF,

[udelades]

Nationalitet: pakistansk,

sagsøger,

[udelades]

DA

mod

Stadt Offenbach am Main [udelades]

sagsøgte,

vedrørende opholdstilladelse

har Verwaltungsgericht Darmstadt (forvaltningsdomstolen i Darmstadt) [udelades]

[udelades]

den 21. februar 2022 afsagt følgende kendelse:

Sagen udsættes.

Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

1. Kan en tredjelandstatsborger, som en første medlemsstat (her: Italien) har givet status som fastboende udlænding i henhold til direktiv 2003/109/EF, forlange, at den anden medlemsstat (her: Tyskland) fornyer en opholdstilladelse, som er udstedt til vedkommende til gennemførelse af artikel 14 ff. i direktiv 2003/109/EF, uden at dokumentere, at denne stadig har status som fastboende udlænding?

Såfremt spørgsmålet besvares benægtende:

2. Skal det alene af den grund, at tredjelandstatsborgeren er i besiddelse af en EF-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, som er udstedt af den første medlemsstat for en tidsbegrænset periode, i den anden medlemsstat lægges til grund, at vedkommende har status som fastboende udlænding, selv om denne i seks år ikke har opholdt sig i den medlemsstat, som har givet vedkommende denne status?

Såfremt spørgsmålet besvares benægtende:

3. Har den anden medlemsstat i forbindelse med fornyelsen af opholdstilladelsen beføjelse til at efterprøve, hvorvidt statussen som fastboende udlænding er fortabt i henhold til artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF og i givet fald til at nægte at forny tilladelsen, eller har den første medlemsstat kompetence til at fastslå, at denne status efterfølgende er fortabt?

Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende:

4. Kræver efterprøvelsen af årsagen til fortabelsen i henhold til art. 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF i dette tilfælde en gennemførelsesbestemmelse i national ret, hvorved de omstændigheder,

som medfører fortabelse af status som fastboende udlænding i den første medlemsstat, konkretiseres, eller er det tilstrækkeligt, såfremt det i national ret uden konkret henvisning til direktivet bestemmes, at den anden medlemsstat må nægte at meddele opholdstilladelse, »såfremt udlændingen ikke længere har ret til at beholde sin status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union«?

BEGRUNDELSEN FOR FORELÆGGELSEN

I. De faktiske omstændigheder

Sagsøgte, der er født den 1. april 1964 i Pakistan, indrejste den 1. april 2014 til Forbundsrepublikken Tyskland fra Italien. Han er i besiddelse af en »permesso di soggiorno« med tilføjelserne »illimitata« og »soggiornante di lungo periodo-CE«. I forlængelse af hans ansøgning udstedte den udlændingemyndighed i Landkreis Offenbach, som tidligere var den ansvarlige myndighed, den 10. juli 2014 en opholdstilladelse i henhold til § 38a i Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (lov om ophold, beskæftigelse og integration af udlændinge på Forbundsrepublikkens område, herefter »AufenthG«), der var gyldig indtil den 9. juli 2015. Opholdstilladelsen blev løbende fornyet af Stadt Offenbach, som nu var den ansvarlige myndighed, senest den 28. maj 2019 indtil den 13. juli 2021. Sagsøgeren er i besiddelse af et pas, som er gyldigt indtil den 3. maj 2025.

Ansøgningen om fornyelse af opholdstilladelsen i henhold til AufenthG's § 38 af 17. marts 2021 blev afslået ved afgørelse af 27. april 2021. Som begrundelse blev det i det væsentlige anført, at sagsøgeren ikke længere har ret til at beholde sin status som fastboende udlænding, da han i en periode på mere end seks år ikke har opholdt sig i Italien.

Sagsøgeren har den 6. maj 2021 iværksat søgsmål til prøvelse af afgørelsen af 27. april 2021, som blev meddelt sagsøgeren den 3. maj 2021.

Sagsøgeren har i opsummeret form nedlagt påstand om:

at sagsøgte, idet afgørelsen af 27. april 2021 annulleres, tilpligtes at udstede en bosættelsestilladelse til ham

subsidiært

at sagsøgte tilpligtes at forny hans opholdstilladelse i henhold til AufenthG's § 38a.

Sagsøgte har nedlagt påstand om

frifindelse.

Til støtte herfor har sagsøgte i det væsentlige henvist til redegørelsen i afgørelsen af 27. april 2021.

II. Anførte retsforskrifter

De relevante bestemmelser i tysk ret fremgår af nedenstående retsregler i Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz – AufenthG – (lov om ophold, beskæftigelse og integration af udlændinge på Forbundsrepublikkens område, herefter »AufenthG«) i den affattelse, der er offentliggjort den 25. februar 2008 [BGBl. I, side 162], senest ændret ved artikel 3 i lov af 9. juli 2021 [BGBl. I, side 2467]).

AufenthG's § 8, stk. 1, har følgende ordlyd:

(1) Der gælder de samme regler for fornyelse af opholdstilladelsen som for udstedelse heraf.

[...]

AufenthG's § 38a, stk. 1, har følgende ordlyd:

(1) En udlænding, der i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union oppebærer status som fastboende udlænding, meddeles opholdstilladelse, såfremt vedkommende ønsker at opholde sig mere end 90 dage på Forbundsrepublikkens område. § 8, stk. 2, finder ikke anvendelse.

[...]

AufenthG's § 51, stk. 9, første punktum, nr. 4), har følgende ordlyd:

(9) En permanent EU-opholdstilladelse bortfalder kun, såfremt

1. [...]

4. udlændingen opholder sig uden for Forbundsrepublikken i en periode på seks år, eller

5. [...]

AufenthG's § 52, stk. 6, har følgende ordlyd:

(6) En opholdstilladelse i henhold til § 38a skal tilbagekaldes, såfremt udlændingen ikke længere har ret til at beholde sin status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union.

Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44 ff):

21. betragtning, første punktum, til direktivet har følgende ordlyd:

(21) Den medlemsstat, hvor den fastboende udlænding agter at udøve sin opholdsret, bør have mulighed for at kontrollere, at den pågældende person opfylder de betingelser, der gælder for ophold på dens område.

Artikel 9, stk. 4, i direktiv 2003/109/EF har følgende ordlyd:

(4) En fastboende udlænding, der har haft ophold i en anden medlemsstat i overensstemmelse med kapitel III, har ikke længere ret til at beholde sin status som fastboende udlænding i den første medlemsstat, hvis en sådan status meddeles i en anden medlemsstat, jf. artikel 23.

Under alle omstændigheder har den pågældende ikke længere ret til at bevare sin status som fastboende udlænding i den pågældende medlemsstat efter seks års fravær fra den medlemsstat, der meddelte status som fastboende udlænding.

Uanset andet afsnit kan den pågældende medlemsstat fastsætte, at den fastboende udlænding af specifikke grunde kan bevare sin status som fastboende udlænding i den pågældende medlemsstat i tilfælde af fravær i en periode, der overstiger seks år.

Artikel 14, stk. 1 og 2, i direktiv 2003/109/EF har følgende ordlyd:

(1) En fastboende udlænding opnår ret til at opholde sig i andre medlemsstater end den, der har givet vedkommende status som fastboende udlænding, i en periode på over tre måneder, forudsat at betingelserne i dette kapitel er opfyldt.

(2) En fastboende udlænding kan opholde sig i en anden medlemsstat med følgende begrundelse:

- a) for at udøve erhvervsmæssig virksomhed som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende
- b) for at studere eller gennemføre en erhvervsuddannelse
- c) af andre årsager.

Artikel 19, stk. 2, i direktiv 2003/109/EF har følgende ordlyd:

(2) Hvis betingelserne i artikel 14, 15 og 16 er opfyldt, meddeler den anden medlemsstat den fastboende udlænding en opholdstilladelse, der kan fornyes, jf. dog bestemmelserne om offentlig orden, offentlig sikkerhed og folkesundhed i artikel 17 og 18. Opholdstilladelsen fornyes om nødvendigt efter ansøgning, når

den udløber. Den anden medlemsstat underretter den første medlemsstat om sin afgørelse.

Artikel 22, stk. 1, i direktiv 2003/109/EF har følgende ordlyd:

(1) Indtil tredjelandsstatsborgeren har opnået status som fastboende udlænding, kan den anden medlemsstat afslå at forny eller beslutte at inddrage opholdstilladelsen og tvinge den pågældende og vedkommendes familiemedlemmer til at forlade dens område i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i national ret, herunder udsendelsesprocedurer, i følgende tilfælde:

- a) ud fra hensynet til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, jf. artikel 17
- b) når betingelserne i artikel 14, 15 og 16 ikke længere er opfyldt
- c) når tredjelandsstatsborgeren ikke opholder sig lovligt i nævnte medlemsstat.

III. Begrundelse for forelæggelsen

Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 9, stk. 4, andet afsnit, artikel 14 ff. og artikel 22, stk. 1, i direktiv 2003/109/EF.

De præjudicielle spørgsmål er relevante for afgørelsen, og det er nødvendigt, at Den Europæiske Unions Domstol tager stilling hertil.

[udelades] [Redegørelse for formalitetsindsigelse vedrørende den principale påstand] Da den principale påstand ikke kan antages til realitetsbehandling, opstår de præjudicielle spørgsmål på baggrund af sagsøgerens subsidiære påstand om, at sagsøgte tilpligtes at forny hans opholdstilladelse i henhold til AufenthG's § 38a.

I henhold til AufenthG's § 38a, stk. 1, første punktum, meddeles der – til gennemførelse af artikel 19 i direktiv 2003/109/EF – opholdstilladelse til en udlænding, der oppebærer status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, såfremt vedkommende ønsker at opholde sig mere end 90 dage på Forbundsrepublikkens område. Efter udvandring til en ny medlemsstat afhænger opholdsretten i Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til AufenthG's § 38a af, at den EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, som den anden medlemsstat har udstedt, stadig er gyldig. AufenthG's § 38a, stk. 1, første punktum, kræver nemlig, at en udlænding skal »oppebære« status som fastboende udlænding. Denne betingelse gælder via AufenthG's § 8, stk. 1, også for fornyelsen af en opholdstilladelse, der er udstedt i henhold til AufenthG's § 38a. Det relevante tidspunkt for vurderingen af de faktiske og retlige omstændigheder og dermed også for spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger status som fastboende

udlænding, er tidspunktet for det sidste retsmøde ved den instans, der træffer afgørelse om sagens realitet.

Sagsøgeren kan kun få medhold, såfremt

- han enten har ret til fornyelse af sin opholdstilladelse som fastboende udlænding i henhold til AufenthG's § 38a, stk. 1, sammenholdt med AufenthG's § 8, stk. 1, uden at dette er afhængigt af, om han stadig oppebærer status som fastboende udlænding i Italien på tidspunktet for det seneste retsmøde ved den instans, der træffer afgørelse om sagens realitet, eller
- sagsøgte med urette har efterprøvet, om den EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, der er udstedt i Italien, stadig er gyldig og har afvist dette.

Det første præjudicielle spørgsmål:

Det er i sagen derfor spørgsmålet, om sagsøgeren, der i forbindelse med den første udstedelse af opholdstilladelse i henhold til AufenthG's § 38a den 10. juli 2014 var i besiddelse af en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge fra Italien («soggiornante di lungo periodo-CE» med tilføjelsen »illimitata«), stadig skal oppebære denne EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge på tidspunktet for fornyelsen. Der ville nemlig skulle gives medhold i søgsmålet, såfremt sagsøgeren udelukkende skal dokumentere sin status som fastboende udlænding i forbindelse med den første udstedelse. Dette præjudicielle spørgsmål sammenkæder den forelæggende ret med den anmodning om præjudiciel afgørelse, som Hessischer Verwaltungsgerichtshof [appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i delstaten Hessen] [udelades] [(sag C-829/21)] har forelagt for Den Europæiske Unions Domstol den 17.12.2021. Den forelæggende ret hælder – i modsætning til den opfattelse, som Hessischer Verwaltungsgerichtshof [appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i delstaten Hessen] har – til den opfattelse, at ansøgeren også på tidspunktet for ansøgningen om fornyelse skal have status som fastboende udlænding. Artikel 22, stk. 1, litra b) i direktiv 2003/109/EF bestemmer nemlig, at den anden medlemsstat kan afslå at forny opholdstilladelsen, når betingelserne i artikel 14, 14, 15 og 16 ikke længere er opfyldt. Henvisningen til artikel 14 i direktiv 2003/109/EF er også for så vidt angår fornyelsesproceduren knyttet til kravet om status som fastboende udlænding. Desuden anføres det i 21. betragtning til direktivet, at den medlemsstat, hvor den fastboende udlænding agter at udøve sin opholdsret, bør have mulighed for at kontrollere, at den pågældende person opfylder de betingelser, der gælder for ophold på dens område.

Det andet præjudicielle spørgsmål:

Der ville imidlertid også skulle gives medhold i søgsmålet, såfremt sagsøgeren kun skal fremlægge en gyldig opholdstilladelse, som dokumenterer, at han er i besiddelse af en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge i henhold til

art. 8, stk. 2, i direktiv 2003/109/EF, for at dokumentere, at han oppebærer status som fastboende udlænding. Da sagsøgeren – ud over minimumskravene i artikel 8, stk. 2, andet punktum, i direktiv 2003/109/EF – er i besiddelse af en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, som er udstedt for en tidsbegrænset periode (»illimitata«), ville han have dokumenteret, at han oppebærer denne status, selv efter seks års fravær fra den medlemsstat, der meddelte ham status som fastboende udlænding.

Kravet om fremlæggelse af en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, som tidsmæssigt endnu ikke udløbet, understøttes af den forenkling af proceduren, der er forbundet hermed. Den anden medlemsstat ville uden en materiel efterprøvelse kunne træffe afgørelse om udstedelse eller fornyelse af opholdstilladelsen. Omstændigheder, som fører til en mulig fortabelse af status, ville skulle meddeles den første medlemsstat via det nationale kontaktpunkt i henhold til artikel 25 i direktiv 2003/109/EF, for at sætte denne i stand til at foretage en efterprøvelse.

Den omstændighed, at direktivet sonderer mellem en status som fastboende udlænding, der i henhold til artikel 8, stk. 1, i direktiv 2003/109/EF, jf. dog artikel 9, er permanent, og en opholdstilladelse, der udstedes i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere, taler mod at henvise til EU-opholdstilladelsen for fastboende udlændinge i forbindelse med fornyelsesproceduren.

Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares benægtende, ville den anden medlemsstats udstedelse såvel som fornyelse af opholdstilladelsen bero på, om der oppebæres status som fastboende udlænding, hvilket – som artikel 9, stk. 6, i direktiv 2003/109/EF viser – er uafhængigt af besiddelse af dokumentation i form af en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge.

Den anden medlemsstats efterprøvelse af en fortabelse af status, der følger af en af grundene til fortabelse i henhold til artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF, ville i denne henseende ikke have nogen virkning, der går ud over spørgsmålet om fornyelse af en opholdstilladelse, der udstedes til gennemførelse af direktivets artikel 14ff., da inddragelsen af selve statussen alene påhviler den medlemsstat, der har givet tredjelandstatsborgeren statussen. Den medfører heller ikke, at den anden medlemsstat ville efterprøve, om betingelserne for at meddele status reelt var opfyldt i den første medlemsstat. En sådan efterprøvelse ville nemlig være i strid med det EU-retlige princip om gensidig anerkendelse af administrative afgørelser, der er baseret på harmoniseret lovgivning. Princippet om gensidig anerkendelse af opholdstilladelser, der er grundlaget for det system, der er indført ved direktiv 2003/109/EF (jf. 17. betragtning til direktiv 2003/109/EF), ville blive tilsidesat, såfremt man anså den anden medlemsstat for under henvisning til nationale bestemmelser at være berettiget til at nægte at anerkende en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, der var udstedt af den første medlemsstat. Efterprøvelsen af grundene til fortabelse i henhold til

artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF har imidlertid netop ikke til formål at fastslå, om opholdstilladelsen er lovligt udstedt, men stiller alene på grundlag af efterfølgende omstændigheder, navnlig fraværet fra den første medlemsstats område i en periode på seks år, spørgsmålstejn ved opholdstilladelsens eksistens. Noget andet gælder derimod muligvis ved efterprøvelsen af årsagen til fortabelse i henhold til artikel 9, stk., 1, litra a), i direktiv 2003/109/EF, der imidlertid ikke er relevant her.

Det tredje præjudicielle spørgsmål:

Såfremt den anden medlemsstat i forbindelse med fornyelsen af opholdstilladelsen for så vidt angår oppebørsel af status som fastboende udlænding ikke er bundet af den opholdstilladelse, som den første medlemsstat har udstedt for en tidsbegrænset periode i henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 2003/109/EF, opstår spørgsmålet, om den har beføjelse til at efterprøve fortabelsen af status i henhold til artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF og i givet fald til at nægte at forny opholdstilladelsen i henhold til AufenthG's § 38a.

I denne forbindelse opstår spørgsmålet om kompetencen til at foretage efterprøvelse: Skal fortabelsen af status fastslås af den første medlemsstat, eller har også den anden medlemsstat i forbindelse med fornyelsen af en opholdstilladelse, der er udstedt til gennemførelse af artikel 14 ff. i direktiv 2003/109/EF, beføjelse til at foretage en sådan efterprøvelse?

Tysk ret lægger til grund, at Tyskland har kompetencen til at foretage efterprøvelse. AufenthG's § 52, stk. 6, bestemmer, at en opholdstilladelse i henhold til AufenthG's § 38a skal »tilbagekaldes«, såfremt udlændingen ikke længere har ret til at beholde sin status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union. Skal en opholdstilladelse, der allerede er udstedt i henhold til AufenthG's § 38a, tilbagekaldes, skal denne bestemmelse ud over sin ordlyd ligeledes anses for at være en begrundelse for afslag, da det ikke ville give mening først at forny en opholdstilladelse i henhold til AufenthG's § 38, for straks at tilbagekalde denne igen.

I forbindelse med AufenthG's § 52, stk. 6, efterprøves det ikke, om EU-opholdstilladelsen for fastboende udlændinge blev udstedt med rette af den første medlemsstat, men om betingelserne efterfølgende er bortfaldet i perioden med fravær fra den første medlemsstat. Efterprøvelsen af, om fornyelsen af opholdstilladelsen i henhold til AufenthG's § 38a kan nægtes med den begrundelse, at tredjelandsstatsborgeren ikke længere har ret til at beholde sin status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, sammenkædes – som det fremgår af begrundelsen for denne bestemmelse i henhold til de nationale forarbejder (Bundestagsdrucksache 16/5056, side 181) – med årsagerne til fortabelse i henhold til direktiv 2003/109/EF.

I den foreliggende sag opstår spørgsmålet om fortabelse af status som fastboende udlænding konkret i relation til bestemmelsen i artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i

direktiv 2003/109/EF, da det på grundlag af sagens akter må lægges til grund, at sagsøgeren siden sin indrejse den 1. april 2014 uafbrudt har opholdt sig i Forbundsrepublikken og derfor i seks år har været fraværende fra Italien.

Undtagelsesordningen i artikel 9, stk. 4, tredje afsnit, i direktiv 2003/109/EF taler derimod for den første medlemsstats kompetence til at foretage efterprøvelse. Uanset [artikel 9, stk. 4,] andet afsnit kan den pågældende medlemsstat fastsætte, at »den fastboende udlænding af specifikke grunde kan bevare sin status som fastboende udlænding i den pågældende medlemsstat i tilfælde af fravær i en periode, der overstiger seks år«. Formår den første medlemsstat imidlertid af specifikke grunde at forlænge opholdsvarigheden på seks år, hvilket principielt fører til fortabelse af statussen, taler dette for, at dennes kompetence til at foretage efterprøvelse har forrang.

Det fjerde præjudicielle spørgsmål:

Forudsat at den anden medlemsstat har beføjelse til at efterprøve fortabelsen af status som fastboende udlænding i den første medlemsstat, opstår det yderligere spørgsmål, om Tyskland har gennemført direktivets bestemmelser vedrørende en sådan efterprøvelse på behørig vis.

For så vidt som der er tale om en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge (såkaldt permanent EU-opholdstilladelse), der er udstedt af Tyskland, har Tyskland gennemført bestemmelsen i artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF med AufenthG's § 51, stk. 9, første punktum, nr. 4). AufenthG's § 51, stk. 9, første punktum, nr. 4), bestemmer, at den permanente EU-opholdstilladelse bortfalder, såfremt udlændingen opholder sig uden for Forbundsrepublikken i en periode på seks år. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, der er udstedt af en anden medlemsstat.

For så vidt som der er tale om en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge, der er udstedt af en anden medlemsstat, har Tyskland med AufenthG's § 52, stk. 6, indført en bestemmelse, hvorefter en opholdstilladelse i henhold til AufenthG's § 38a, skal tilbagekaldes og derfor heller ikke kan fornyes, såfremt udlændingen ikke længere har ret til at beholde sin status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union. Retsreglen fastlægger imidlertid ikke årsagerne til fortabelse og indeholder heller ikke en konkret henvisning til årsagerne til fortabelse i henhold til direktiv 2003/109/EF.

Spørgsmålet er derfor, om efterprøvelsen af årsagen til fortabelse i henhold til artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2003/109/EF kræver en gennemførelsesbestemmelse i national ret, hvorved de omstændigheder, som medfører fortabelse af status som fastboende udlænding i den første medlemsstat, konkretiseres, eller om det er tilstrækkeligt, såfremt det i national ret uden konkret henvisning til direktivet bestemmes, at den anden medlemsstat må nægte at meddele opholdstilladelse, »såfremt udlændingen ikke længere har ret til at

beholde sin status som fastboende udlænding i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union«.

I betragtning af de retlige spørgsmål, der er behov for at få afklaret, anser den forelæggende ret det med henblik på udviklingen af retten og tilvejebringelsen af ens retsfor skrifter for nødvendigt (jf. artikel 267, stk. 2, TEUF), at fortolkningsspørgsmålene afklares af Den Europæiske Unions Domstol.

[Udelades] [processuelle oplysninger]

[udelades]

ARBEJDSDOKUMENT